

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Jitky Zavřelové a Lukáše Hloucha v právní věci žalobkyně: **SAUNASYSTEM s.r.o.**, se sídlem Františka Diviše 1275/1a, Praha 22, zastoupená Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 7. 2017, čj. 513/2017-160-SPR/3, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 1. 2021, čj. 4 A 114/2017-27,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 6. 1. 2021, čj. 4 A 114/2017-27, **se ruší**.
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 7. 2017, čj. 513/2017-160-SPR/3, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o žalobě a kasační stížnosti v celkové výši **17 342 Kč**, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce Mgr. Václava Voříška, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy (dále „správní orgán I. stupně“) ze dne 19. 12. 2016, čj. MHMP 2241762/2016/Bac. Ten rozhodl o tom, že žalobkyně spáchala správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Toho se měla žalobkyně

dopustit tím, že jako provozovatel motorového vozidla v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistila, aby dne 1. 4. 2016 kolem 16:37 hodin v Praze 9, na křižovatce ulic Průmyslová a Kbelská při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Protiprávní jednání mělo spočívat v průjezdu křižovatkou v momentě, kdy na tříbarevné světelné soustavě svítilo červené světlo.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně žalobu u Městského soudu v Praze, ve které namítala zejména nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí pro vady výroku, chybějící úvahy správního orgánu o zavinění, neuvedení zákonného ustanovení, podle kterého bylo rozhodováno, i neuvedení odkazu na přestupek, jehož znaky jednání vykazovalo, a dále chybějící definici automatizovaného technického prostředku bez obsluhy.

[3] Městský soud v záhlaví označeným rozsudkem žalobu zamítl. K námitce žalobkyně týkající se nedostatečné specifikace automatizovaného technického prostředku soud poznamenal, že na skutečnost, že k zaznamenání nezastavení vozidla na signál červeného světla „Stůj!“ došlo tímto způsobem, poukazuje mimo jiné rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Uvedené vyplývá i z fotodokumentace kamerového systému s popisem přestupku a okamžiku jeho spáchání. Žádný právní předpis nedefinuje, co se rozumí autematem ve smyslu § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Jedná se především o technické prostředky trvale nainstalované a zpravidla pevně zabudované na určitém místě, které nevyžadují přítomnost obsluhujícího personálu. Takové měřidlo je obsluhou toliko umístěno, nainstalováno, případně spuštěno, avšak samotné měření již probíhá automaticky bez toho, aby obsluha takové zařízení ovládala. Charakter automatu je tak dán automatizovaným měřením, které probíhá bez vlivu obsluhy (rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2018, čj. 9 As 220/2018-70). K námitce žalobkyně mířící na vady výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně městský soud uvedl, že proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalobkyně podala blanketní odvolání a i přes výzvu odvolání nedoplnila. Žalovaný se tak nemohl vyjádřit k námitkám odvolání, které žalobkyně nevznesla. Předmětem soudního přezkumu tak zůstával fakticky pouze přezkum rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně je patrné, jakou konkrétní zákonem stanovenou povinnost porušil řidič vozidla provozovaného žalobkyní a jakého jednání se řidič dopustil. Ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně je podrobně popsáno protiprávní jednání a zároveň je uvedeno ustanovení správního deliktu provozovatele (§ 125f odst. 1 zákona o silničním provozu), kdy přiřazení konkrétního zákonného porušeného pravidla silničního provozu je uvedeno v odůvodnění [§ 4 písm. b, c) a § 70 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu]. Obsah odůvodnění tak přípustně doplňuje obsah výroku rozhodnutí, aniž by žalobkyni nebylo zřejmé, jakého deliktního jednání se měl dopustit a to vymezením jak protiprávního jednání řidiče, tak i provozovatele. Námitka chybějícího odkazu na právní ustanovení definující skutkovou podstatu deliktu provozovatele i porušení pravidla silničního provozu je v rozporu s obsahem rozhodnutí správního orgánu I. stupně. K okruhu námitek ohledně vad výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně městský soud uzavřel, že správní orgán I. stupně řádně vymezil skutek tak, aby nemohl být zaměněn s jiným, specifikoval povinnost, kterou žalobkyně porušila, a správní delikt, kterého se dopustila. Rovněž obecně uvedl, podle jakých ustanovení uložil sankci. Výrok rozhodnutí splňuje požadavky na něj zákonem kladené.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[4] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále „stěžovatelka“) kasační stížnost.

[5] Stěžovatelka předně namítá, že výstup z měření je nezpůsobilý cokoli dokazovat, a to proto, že byl pořízen v rozporu s právními předpisy. V souvislosti s tím poukazuje na rozsudek NSS ze dne 7. 6. 2018, čj. 10 As 15/2018-36, ze kterého plyne, že obecní policie nemohla v době před 1. 7. 2017 provozovat kamerový systém, jehož jediným cílem bylo monitorovat dodržování povinnosti zastavit vozidlo na signál červeného světla podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona o silničním provozu. Pořízený důkaz byl získán nezákonně a je procesně nepoužitelný. Tato námitka je přípustná, byť ji stěžovatelka uplatňuje poprvé až v řízení před Nejvyšším správním soudem, jelikož se jedná o překvapivý závěr judikatury, který nemohla žádným způsobem předvídat. Je namístě tuto námitku meritorně projednat, neboť je naopak zjevně nespravedlivé, aby správní orgány těžily z toho, že na jejich nezákonný postup přišel až Nejvyšší správní soud s odstupem několika let. Skutečnost, že danou výtku je přípustné uvést až v kasační stížnosti, byla aprobována rozsudkem NSS ze dne 10. 4. 2019, čj. 2 As 234/2018-36. Stěžovatelka navíc již v řízení před městským soudem namítala, že přestupek nebyl prokázán, a její argumentace směřovala právě do tohoto nepřipustného důkazního prostředku. Jeho právní nepřipustnost je pak pouhou další právní otázkou, a proto je přesvědčena, že smí tento nedostatek vytykat v kasační stížnosti. Nadto, městskému soudu judikatura byla známa, a mohl pro tento nedostatek zrušit správní rozhodnutí *ex offio*.

[6] Dále stěžovatelka namítá, že nebylo prokázáno, že by technický prostředek, jehož prostřednictvím byl údajný přestupek zjištěn, byl automatizovaným technickým prostředkem užívaným bez obsluhy (dále „ATP“). Správní orgán I. stupně totiž na jedné straně ani nepopsal, jaké vlastnosti musí technický prostředek mít, aby se jednalo o ATP, zároveň ani neuvedl, jakým technickým prostředkem bylo protiprávní jednání zjištěno (tj. o jaký typ či model přístroje se jednalo), a tedy ani nemůže být přezkoumáno, zda se jedná o ATP. Městský soud tuto námitku pominul a rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť z něj nelze seznat, proč správní orgán dospěl k závěru, že jde o ATP. Tato otázka již byla řešena judikaturou s tím, že nelze akceptovat, není-li z rozhodnutí vůbec zřejmé, jakým technickým prostředkem došlo ke zjištění protiprávního jednání a proč by mělo jít o automat. Nelze se ztotožnit se s tvrzením soudu, že z fotodokumentace je zřejmé, že jde o automatizovaný prostředek.

[7] Stěžovatelka též namítá, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně trpí vadami výroku. Ty spatřovala již v žalobě v neuvedení ustanovení, dle kterého bylo rozhodováno o sankci, dále v neuvedení ustanovení, které mělo být daným jednáním porušeno, a konečně chyběl i odkaz na přestupek, jehož znaky jednání vykazuje. Tyto její námitky městský soud nesprávně právně posoudil. Stran tvrzení městského soudu o porušených právních normách v odůvodnění rozhodnutí stěžovatelka konstatuje, že uvedení porušených právních norem v odůvodnění rozhodnutí lze připustit jen velmi výjimečně, zejména tam, kde je výrok ve zbytku bez chyb, což opírá o usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 10. 2017, čj. 4 As 165/2016-46. O takový výrok se však v posuzované věci

nejednalo. Odkaz na přestupek, jehož znaky jednání vykazuje, chybí i v odůvodnění, byť právě ten determinuje sankční rozpětí a definuje skutkovou podstatu.

[8] Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil tak, že se plně ztotožňuje s napadeným rozsudkem městského soudu, a proto na něj pouze odkazuje.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v mezích rozsahu kasační stížnosti a v ní uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[10] Kasační stížnost je důvodná.

[11] První okruh stěžovatelkou uplatněných kasačních námitek míří na to, že výstup z měření, na základě kterého byla uznána vinnou, je nezpůsobilým důkazem, jelikož byl pořízen v rozporu s právními předpisy, což stěžovatelka opírá o předcházející judikaturu Nejvyššího správního soudu. Ta podle ní řeší i to, že danou výtku lze uplatnit až v řízení o kasační stížnosti. K tomu je třeba uvést, že obdobnou situaci, jako nastala ve věci stěžovatelky, i obdobnou právní argumentací, se již kasační soud ve své nedávné rozhodovací praxi zabýval. V podrobnostech lze odkázat především na rozsudek ze dne 20. 4. 2022, čj. 4 As 385/2021-39. V něm se Nejvyšší správní soud vypořádal i s předchozí judikaturou, na kterou v této souvislosti stěžovatelka odkazuje i v nynější kasační stížnosti. Upozornil především na to, že i v případě tzv. judikatorního obratu je třeba novou námitku vycházející z nové judikatury uplatnit v časové souvislosti s touto novou judikaturou. Nejvyšší správní soud dovodil, že od zveřejnění judikátu, z něž je tzv. judikatorní obrat dovozován, plynula stěžovateli znovu dvouměsíční lhůta pro uplatnění nového žalobního bodu. Dodal, že takový výklad nelze považovat za nepřiměřeně restriktivní zejména v případě, kdy je zřejmé, že stěžovatelka se v běhu nové dvouměsíční lhůty s rozsudkem sp. zn. 10 As 15/2018 prokazatelně seznámila, neboť je a již v řízení před městským soudem byla zastoupen advokátem, který se specializuje zejména na agendu dopravních přestupků (a jiných správních deliktů), který zastupoval v obdobné věci jiného stěžovatele a stejnou námitku uplatňoval za tohoto jiného stěžovatele již v jiném řízení u Nejvyššího správního soudu. Tyto závěry jsou aplikovatelné i v nyní projednávané věci, v níž u městského soudu danou argumentaci stěžovatelka vůbec neuplatnila (nyní napadený rozsudek městského soudu byl vydán až 6. 1. 2021, tedy dlouhou dobu poté, kdy již podle čtvrtého senátu se zmíněným závěry byl zástupce stěžovatelky seznámen), aniž by bylo patrné, že by jí v uplatnění těchto důvodů něco bránilo. Poprvé tuto argumentaci uplatnila právě až v rámci kasační stížnosti. Daný okruh kasačních námitek tedy není přípustný (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

[12] Uvádí-li stěžovatelka, že již dříve namítala, že přestupek nebyl prokázán (tedy podle ní tato argumentace směřovala do nepřípustného důkazního prostředku), lze k tomu toliko poznamenat, že v této souvislosti její žalobní námítka mířily výhradně k tomu, zda byl použitý technický prostředek automatickým. Otázka, jakým technickým prostředkem bylo porušení právních předpisů zjištěno, a otázka přípustnosti důkazu jsou ze své povahy odlišné a nelze tedy mít za to, že by stěžovatelka v kasační stížnosti na svoji žalobní argumentaci pouze navázala. Jde-li o případný postup městského soudu *ex offio*, lze odkázat na výše již citovaný rozsudek sp. zn. 4 As 385/2021 a v něm další zmiňovanou judikaturu.

pokračování

[13] Další námitka stěžovatelky pak míří na to, že podle ní nebylo prokázáno, že by technický prostředek, jehož prostřednictvím byl údajný přestupek zjištěn, byl automatizovaným technickým prostředkem užívaným bez obsluhy. Z toho důvodu nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav, který městský soud aproboval a rozhodnutí je tak podle ní nepřezkoumatelné. V tomto ohledu Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že stěžovatelka byla v řízení před správními orgány pasivní a nenamítala, že by se správní orgány měly zabývat otázkou, zda byla rychlost změřena ATP (z nařízeného ústního jednání se omluvila, odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo blanketní). Danou argumentaci uplatnila stěžovatelka prvně až v rámci žaloby. Městský soud na tuto námitku reagoval odkazem na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 27. 2. 2019 čj. 73 A 1/2018-32. Dospěl k závěru, že ze spisového materiálu vyplývá, že k měření rychlosti byl užit automatizovaný technický prostředek užívaný bez obsluhy, který je schopen samostatně zaznamenávat a vyhodnocovat rychlost projíždějících vozidel. Podle městského soudu na uvedené poukazuje rozhodnutí správního orgánu I. stupně a plyne to i z fotodokumentace kamerového systému s popisem přestupku.

[14] Nejvyšší správní soud k tomuto okruhu kasační argumentace předně zdůrazňuje, že otázka, zda měření bylo provedeno ATP, je podmínkou naplnění skutkové podstaty daného správního deliktu a správní orgán tuto skutečnost musí řádně doložit a odůvodnit (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 4. 2020, čj. 8 As 197/2018-39, týkající se užití obdobného prostředku při měření překročení nejvyšší povolené rychlosti). Ze správního spisu je v nynější věci z pořízené fotografie patrné, jakým konkrétním přístrojem bylo měření provedeno, žádné další údaje, z nichž by bylo možno dovodit, že se o ATM jedná, však z dané fotografie neplynou. Městský soud při určení, zda se jednalo o ATP, vycházel právě z této fotografie a z obecného konstatování správního orgánu I. stupně v jeho rozhodnutí (bez konkrétního označení, o jaký konkrétní přístroj šlo). Podle Nejvyššího správního soudu však uvedené nelze považovat za dostatečné. Součástí správního spisu totiž nejsou žádné další podklady týkající se měřicího přístroje, které by jeho použití jakožto ATP prokazovaly (např. ověřovací listy či certifikáty, jako je tomu v jiných věcech, kde judikatura takový postup akceptovala; srov. např. rozsudek NSS ze dne 13. 5. 2020, čj. 9 As 413/2018-43). Nelze ostatně přehlédnout ani to, že i městským soudem odkazovaný rozsudek Krajského soudu v Brně poukazuje na to, že alespoň ze záznamu o přestupku v dané věci plynulo, že měření proběhlo v automatizovaném režimu. V nynější věci z rozhodnutí správních orgánů není zřejmé, na základě čeho dospěly k tomu, že k měření byl použit automat. Uvedené pak nelze dovodit ani z podkladů založených ve správním spisu. Přes shora zmíněnou pasivitu stěžovatelky ve správním řízení je třeba s ohledem na výše uvedené uzavřít, že závěry městského soudu v nyní projednávané věci ve světle předchozí judikatury Nejvyššího správního soudu (viz zejm. rozsudek sp. zn. 8 As 197/2018) nemohou obstát. Tento okruh kasačních námitek je tedy důvodný. Přestože městský soud v žalobě na daný okruh žalobních námitek reagoval (napadený rozsudek tedy není v tomto ohledu sám o sobě nepřezkoumatelný), nedostatečné resp. nepodložené závěry správních orgánů v tomto směru aproboval, a z tohoto důvodu sám je nezákonný.

[15] Stejně tak je důvodná námitka stěžovatelky, podle níž rozhodnutí správního orgánu I. stupně trpí vadami, které neshledal žalovaný ani městský soud. Stěžovatelka se v tomto směru v kasační stížnosti ztotožnila se závěry městského soudu v tom, že pokud by ve výroku chyběl pouze odkaz na ustanovení zákona normující sankční rozmezí, bylo by

možné tuto vadu překlenout interpretací, nicméně to by bylo možné, pouze pokud by výrok byl i ve zbytku bez vad. To se podle stěžovatelky týká i závěrů městského soudu ve vztahu k uvedení porušených právních norem pouze v odůvodnění rozhodnutí. Stěžovatelka nicméně v této souvislosti upozorňuje na to, že odkaz na právní normu definující skutkovou podstatu nejen, že není součástí výroku, ale chybí i v odůvodnění rozhodnutí správních orgánů. Dle závěrů městského soudu je z rozhodnutí správního orgánu I. stupně patrné, jakou konkrétní zákonem stanovenou povinnost porušil řidič vozidla provozovaného stěžovatelkou a jakého jednání se dopustil. Obsah odůvodnění dle městského soudu přípustně doplňuje obsah výroku rozhodnutí, aniž by stěžovatelce nebylo zřejmé, jakého deliktního jednání se měla dopustit a to vymezením jak protiprávního jednání řidiče, tak i provozovatele.

[16] Jak plyne z usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 10. 2017 čj. 4 As 165/2016-46, na které stěžovatelka v kasační stížnosti odkazuje, „*správní orgán rozhodující o správním deliktu musí ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 správního řádu) uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu*“. Z daného rozhodnutí současně plyne, že „*při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí*.“ Stejně tak je namístě připomenout, že výrok je stěžejní částí rozhodnutí, a je proto třeba na jeho formulaci a obsah klást vysoké požadavky, aby byl jasný, přesný a srozumitelný (rozsudky NSS ze dne 28. 8. 2019, čj. 2 As 310/2018-17, ze dne 23. 2. 2005, čj. 3 Ads 21/2004-55). V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že výše uvedená východiska nepředstavují požadavky formalistické. Podstatné je, že pachatel deliktu musí nejen vědět, za jaké jednání (ve smyslu popisu relevantního skutku) je trestán, ale též to, jak toto jednání správní orgán právně kvalifikuje.

[17] V nyní projednávané věci konkrétně výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jde-li o ustanovení vymezující daný delikt, zmiňuje § 10 odst. 3 a § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Podle § 10 odst. 3 *provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem*, přičemž odpovědnost za porušení ve výroku též zmiňovaného § 125f odst. 1 pak nastává tehdy, pokud *porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona* (§ 125f odst. 2 téhož zákona). Zatímco v případě porušených povinností odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně příslušná ustanovení zákona uvádí, odkaz na přestupek, jehož znaky dané jednání vykazuje, nejenže není součástí výroku, ale chybí i v samotném odůvodnění (lze dodat, že není ani součástí rozhodnutí žalovaného). Městský soud v tomto ohledu přes uplatněné žalobní námitky zjevně považoval za dostatečné, pokud je ve výroku uveden § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Nejvyšší správní soud se s tím v nyní projednávané věci nemohl ztotožnit, neboť výrok (a navazující odůvodnění) není v dané podobě s ohledem na konstrukci § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu dostatečný. Je třeba dát stěžovatelce za pravdu, že mělo být ze správních rozhodnutí zřejmé, znaky jakého přestupku dané jednání vykazuje. Na výše uvedeném nemůže nic změnit ani řádné vymezení skutku (aby nemohl být zaměněn se skutkem

pokračování

jiným), na čemž své závěry městský soud v napadeném rozsudku v této souvislosti taktéž staví. Pokud totiž ani odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně neobsahuje – jde-li o popsanou otázku – odkaz na konkrétní normu, nejsou vymezené nedostatky odstranitelné interpretací, jak to umožňuje a předpokládá výše zmiňované rozhodnutí rozšířeného senátu. Závěry městského soudu jsou tedy s touto judikaturou rozporné. Ani v tomto ohledu tak napadený rozsudek městského soudu neobstojí, neboť aproboval nezákonná rozhodnutí správních orgánů a již z tohoto důvodu je daný okruh kasačních námitek důvodný (aniž by bylo nutno blíže se zabývat naplněním dalších stěžovatelkou namítaných vad výroku a jejich případným významem pro danou věc).

IV. Závěr a náklady řízení

[18] Jak plyne z výše uvedeného, žalobou napadená rozhodnutí správních orgánů v dané věci trpí vadami a již městský soud měl proto rozhodnutí žalovaného zrušit; jelikož tak neučinil, je i jeho rozsudek nezákonný. Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského (městského) soudu, a pokud již v řízení před krajským (městským) soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.]. Zejména vzhledem ke konstatovaným vadám týkajícím se výroku a odůvodnění správního rozhodnutí by městský soud, vázán názorem Nejvyššího správního soudu, mohl žalobě pouze vyhovět, rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1, 3 a 4 s. ř. s. tak, že současně zrušil rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude žalovaný postupovat podle právního názoru vysloveného v tomto rozsudku.

[19] V případě, že Nejvyšší správní soud zruší rozsudek krajského soudu a současně i rozhodnutí správního orgánu, je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského (městského) soudu (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Úspěch ve věci se posuzuje dle výsledku řízení před správními soudy. Výsledkem soudního přezkumu bylo zrušení rozhodnutí žalovaného, stěžovatelka proto měla ve věci plný úspěch. V takovém případě je žalovaný povinen dle § 60 odst. 1 s. ř. s. nahradit stěžovatelce náklady řízení před soudem.

[20] Náklady řízení o žalobě tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a odměna advokáta. Ta zahrnuje dva úkony právní služby spočívající v přípravě a převzetí zastoupení a sepsání žaloby [§ 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], a činí v dané věci 2 x 3 100 Kč [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], a paušální částku ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), tedy 2 x 300 Kč. Zástupci stěžovatelky tak náleží odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 6 800 Kč. Jelikož zástupce stěžovatelky je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tato částka o 21% sazbu této daně, tj. o 1 428 Kč. Náklady řízení před městským soudem tedy celkem představovaly 8 228 Kč.

[21] Náklady řízení o kasační stížnosti tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 5 000 Kč a odměna advokáta. Ta zahrnuje jeden úkon právní služby spočívající v sepsání kasační stížnosti včetně jejího doplnění ze dne 10. 4. 2021 [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu],

a činí v dané věci 3 100 Kč [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], a paušální částku ve výši 300 Kč za jeden úkon právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Náklady řízení před Nejvyšším správním soudem tedy celkem představovaly 3 400 Kč. Jelikož zástupce stěžovatelky je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tato částka o 21% sazbu této daně, tj. o 714 Kč. Náklady řízení před Nejvyšší správním soudem tedy celkem představovaly 9 114 Kč.

[22] Celkem je tedy žalovaný povinen stěžovatelce zaplatit částku 17 342 Kč, a to k rukám jejího zástupce do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 28. dubna 2023

Milan Podhrázký
předseda senátu